

brániti námitkou, že nedošlo k uzavření učňovské smlouvy. Bylo proto věci žal. úřadu, aby si pro svůj závěr zjistil ještě další podklad, že skutečně došlo k uzavření učňovské smlouvy. Neučinil-li tak, ačkoli st-l výslovně učňovský poměr popřel, jeví se nař. rozhodnutí v tomto směru vadným, a ježto byl st-li uložen za všechny přestupky jemu za vinu kladené jeden jednotný trest, slušelo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb.

Č. 12.977.

Řízení před nss. — Živnostenské právo: I. Jestliže zástupce živn. společenstva se zúčastnil komisionální prohlídky zamýšlených místností hostinských, konané na podkladě plánů, z nichž mohl poznati, že jde o turistický hotel, nevytýkal však, že udělení koncese brání nedostatek průkazu způsobilosti k provozování turistického hotelu, nemůže společenstvo v řízení před nss důvodně vytýkati, že se úřad výslovně nezabývá otázkou způsobilosti žadatele k nastoupení této živnosti. — II. Není vadou řízení, že úřad si nevyžádal vyjádření společenstva o výsledku šetření o místní potřebě obyvatelstva, když zástupce společenstva před tím prohlásil, že stanovisko společenstva je zásadního rázu a není třeba, aby věc byla dána společenstvu k novému vyjádření.

(Nález z 14. září 1937 č. 575/35-4.)

V ě c: Společenstvo hostinských a výčepníků v Třeboni proti rozh. zem. úřadu v Praze z 2. listopadu 1934 (za zúč. Rudolfa B. ve Staňkově adv. Dr. Julius Munk z Prahy) o hostinské koncesi.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á.

D ů v o d y: Výměrem okr. úřadu v Třeboni z 10. srpna 1933 byla odepřena Rudolfu B. koncese k provozování živnosti hostinské a výčepní v domě čp. 101 ve Staňkově.

K rekursu Rudolfa B. zrušil zem. úřad v Praze nař. rozhodnutím uvedený výměr okr. úřadu a udělil žadateli koncesi k provozování hostinské a výčepnické živnosti v domě čp. 101 ve Staňkově.

Proti tomuto rozhodnutí podalo společenstvo hostinských a výčepníků v Třeboni stížnost k nss, v níž především namítá, že jedná-li se, jak nař. rozhodnutí tvrdí, o koncesi, jejíž provozování má zejména sloužiti ubytování výletníků a turistů, a má-li, jak z plánů je patrné, celý dům býti věnován hlavně ubytování a občerstvení turistů, pak jde o turistický hotel, pro nějž žadatel nepředložil průkazu způsobilosti požadovaného § 1, odst. 2 lit. b) zákona z 15. července 1927 č. 112 Sb. Proto prý, udělil-li žal. úřad přesto st-li žádanou koncesi, je rozhodnutí jeho nezákonné, a pokud v něm vůbec otázka způsobilosti není řešena, i vadné.

Stížnost má pravdu v tom, že žal. úřad skutečně potřebou podání průkazu způsobilosti k nastoupení předmětné živnosti žadatelem ve svém rozhodnutí výslovně se nezabývá a tuto otázku neřeší. Stěžující si společenstvo mohlo by tuto okolnost vytýkati jako podstatnou vadu

řízení a kdyby tato způsobena byla nesprávným právním názorem žal. úřadu — i jako nezákonnost jediné tehdy, kdyby již v řízení správním bylo namítáno, že udělení koncese zúč. straně brání nedostatek průkazu její způsobilosti k provozování turistického hotelu. Tuto námitku však společenstvo v řízení správním nevzneslo, žal. úřad ji následkem toho neřešil a nemůže ji proto řešiti ani nss. Záleží jen na tom, zda společenstvu poskytnuta byla příležitost, aby již v řízení správním touto námitkou se bránilo. Žal. úřad ve vyzvání podle § 18 živn. řádu sdělil sice společenstvu, že koncese tato má býti novou hotelovou koncesí, aniž vytkl, že jde o hotel turistický, avšak společenstvo ve stížnosti samé uvádí, že již z plánů je patrné, že hostinec má býti věnován hlavně ubytování a občerstvení turistů a výletníků, z čehož dovozuje, že jde o hotel turistický. Pak ale mohlo společenstvo uvedenou námitku uplatňovati již v řízení správním, neboť podle správních spisů účastnil se zástupce společenstva 26. června 1934 prohlídky hostinských místností konané na podkladě předložených plánů a mohl tedy již při tomto řízení obsah plánů poznati a namítati, že podle těchto plánů jde o hotel turistický, k jehož provozování je zapotřebí koncese vyžadující průkazu způsobilosti. Zástupce společenstva nejen tuto námitku nevznesl, nýbrž výslovně ještě prohlásil, aby se už předmětná záležitost nedávala k novému vyjádření společenstvu, čímž sám uzavřel dveře jakýmkoli dalším námitkám společenstva. Za tohoto stavu nemůže společenstvo důvodně vytýkati, že žal. úřad neřešil otázku způsobilosti zúč. strany k dosažení žádané koncese.

Stížnost bere dále v odpor zjištění žal. úřadu, že místní potřeba vyžaduje udělení žádané koncese, poněvadž jedná se o letovisko a turistické místo, v němž návštěva letních hostů a turistů rok od roku stoupá, takže dosavadní hostince, mající jen 18 hostinských pokojů, nedostačují krýti potřebu výletnického a turistického ruchu, namítajíc, že žal. úřad pro svůj názor, že potřeba obyvatelstva je dána, nemá dostatečné opory ve spisech, ježto všechna vyjádření zní v ten smysl, že dosavadní hostince jsou pěkně vybaveny, a obec souhlasně se společenstvem tvrdí, že dva již existující hostince společně s třetím hostincem, který je veden jako restaurace, kryjí úplně potřebu letních hostů i turistů, a to tím spíše, když obec sama neleží v hlavním proudu turistickém a většina těch, kdož k rybníku Staňkovskému přicházejí, bydlí v táborech, v nichž se také stravují. Žal. úřad prý, aniž znal místní poměry, vykonstruoval si prostě potřebu obyvatelstva, pro kterýžto úsudek ale nemá dostatečné opory ve spisech.

Nss neshledal ani v tomto bodě stížnost důvodnou. Žal. úřad při zjišťování místní potřeby nespokojil se jen s vyjádřením obce a společenstva, nýbrž výměrem z 21. září 1933 nařídil ještě provedení dalších šetření, zejména v tom směru, zda jsou pravdivá jednotlivá tvrzení obsažená v žádosti zúč. strany a v jejím odvolání ohledně potřeby obyvatelstva. Šetření tato okr. úřad provedl a podal o výsledku jich zprávu s vlastním podrobným vyjádřením, v němž dochází okr. úřad k závěru, že místní potřeba jest ovšem trvajícimi koncesemi kryta, že však potřeba pro letní hosty a turisty kryta není přes opačné

tvrzení společenstva i obce, ježto 18 pokojů, které jsou k dispozici pro letní hosty, jichž návštěva zvláště v důsledku zdražení pobytu v cizině jeví tendenci vzestupnou, nedostačuje, neboť lze prý očekávatí příliv letních hostů do krajiny Staňkovského rybníka, který svým položením a lesnatým okolím je skutečně ojedinělým letoviskem, které právě potřebuje náležitého vybavení letními byty, aby bylo docíleno žádoucí frekvence významné pro hospodářsky chudý kraj tamní. Z uvedeného patrně, že žal. úřad měl podklad ve spisech pro své zjištění, že potřeba obyvatelstva vyžaduje udělení žádané koncese, nelze tedy říci, že by zjištění jeho nemělo žádného podkladu ve spisech. Nss také nemohl spatřovati podstatnou vadu řízení v tom, že výsledek svrchu uvedeného šetření byl vzat za základ nař. rozhodnutí v otázce místní potřeby, aniž byl dán společenstvu k vyjádření, neboť jak svrchu bylo již řečeno, zástupce společenstva při komisi 26. června 1934 prohlásil, že stanovisko společenstva je rázu zásadního a že proto není zapotřebí, aby předmětná záležitost byla dávana společenstvu k novému vyjádření. Za tohoto stavu nemohlo by ovšem společenstvo důvodně vytýkati, že žal. úřad nevyžádal si vyjádření společenstva o výsledku šetření, která konal o zjištění potřeby obyvatelstva.

Č. 12.978.

Zaměstnanci veřejní: * Předpis § 151 odst. 6 věty 2 plat. zákona č. 103/1926 Sb. předpokládá, že státní zaměstnanec se domáhá takové úpravy služebních příjmů, na kterou mu přísluší právní nárok.

(Nález ze 14. září 1937 č. 14.126/37.)

V ě c: František T. v Bánské Bystřici proti rozh. min. fin. z 27. září 1934 o doplatcích z nové platové úpravy.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á.

D ů v o d y: Výměrem gen. fin. ředitelství v Bratislavě z 31. prosince 1921 bylo st-li, tehdy asistentu důchodkové kontroly, oznámeno, že v důsledku propočtení služební doby podle zákona č. 222/1920 Sb. náležejí mu k 1. lednu 1921 se dnem nápadu 4. října 1919 požitky IX. třídy hodnostní, 2. stupně platového a že s ohledem na tento nárok přiznávají se mu v důsledku slovenské výhody požitky IX. třídy hodnostní 5. platového stupně od 1. ledna 1921.

St-l se bránil opětovně proti úpravě slovenské výhody, domáhaje se jejího přiznání ve větším rozsahu. Podáním z 20. srpna 1927, tehdy již jako správce důchodkové kontroly v VIII. hodnostní třídě, do které byl jmenován od 1. ledna 1924, žádal u gen. fin. ředitelství v Bratislavě, aby mu byla přiznaná slovenská výhoda započítána do časového postupu, t. j. aby byl zařaděn z požitků IX. hodnostní třídy, 5. stupně do požitků VIII. hodn. třídy, 1. stupně, a to s platností od 1. ledna 1921. února 1922 zamítnuta.

Tato žádost byla rozhodnutím gen. fin. ředitelství v Bratislavě z 2.